

1) Τὸ νὰ καπνίσῃ τίς τινα διὰ καιομένου φαρμάκου ἢ ἄλλου τινὸς πράγματος πρὸς θεραπείαν ἀπὸ νόσου ἢ ἀποτροπὴν κακοῦ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ.) Συνών. ἀποκαπνισμός. 2) Τὸ τέλος τοῦ καπνίσματος σιγᾶρου Ἀθῆν.: Ἀπάνω 'ς τ' ἀποκάπνισμα ἦρθε καὶ μὲ εἶδε ὁ πατέρας μου.

ἀποκαπνισμός ὁ, Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.)

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀποκαπνισμός.

Ἀποκάπνισμα, ὁ ἰδ.: Γιὰ τὴ κεφαλὴ τὸν πόνο ποῖσον τὸν ἀποκαπνισμὸν καὶ βλαστήμα με. Πβ. Διοσκορ. Περί ὕλης ἱατρικ. 3,116 (ἐκδ. Kühn) «ἀποθυμιώμενα δὲ ξηρὰ (τὰ φύλλα) εἰς ἀποκαπνισμὸν τοὺς ὑπὸ ξηρᾶς βηχὸς... θεραπεύει».

ἀποκαρκατίζω μαν τό, Πόντ. ἀποκαρκατίζω μαν Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαρκατίζω.

Ἡ ἀφαίρεσις τῆς κόρας τοῦ ἄρτου. Συνών. ἀποκαρπούττισμα, ἀποκερετίζω μαν.

ἀποκαρκατίζω Πόντ. ἀποκαρκατίζω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. καρκατίζω. Ὁ τύπος ἀποκαρκατίζω καθ' ἀπλολογίαν.

Ἀφαιρῶ τὸ καρκατίζω, τὴν κόραν, τὴν σκληρὰν ἐπιφάνειαν τοῦ ἄρτου. Συνών. ἀποκαρπουτίζω, ἀποκερετίζω, ἀποκερετίζω, ἀποκερετίζω. Πβ. ἀποκαυκαλίζω.

ἀποκαρδίζω Πελοπν. (Κορινθ. Μάν. Τριφυλ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἵποκαρδίζω Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. καρδιά. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ ξεκαρδίζω.

Α) Ἐνεργ. 1) Κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὸ θάρος του, ἀποθαρύνω ἐνθ' ἂν.: Μὴν τὸ ἀποκαρδίζῃς τὸ παιδί Κορινθ. Ν' ἐποῖν'να ἔνα δουλεία τῶν οὐρὶ μ' ἐπεκαρδίσει με Ὁφ. Τὸν ἐπεκαρδίσει με (τοῦν = ἐντελῶς) Κοτύωρ. β) Κάμνω τινὰ ἀπρόθυμον νὰ πράξῃ τι Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἀποκαρδώνω. 2) Ἀμτβ. ἀποθαρύνομαι Ρόδ.

Β) Μέσ. 1) Χάνω τὸ θάρος μου, ἀποθαρύνομαι, ἀπογοητεύομαι ἐνθ' ἂν.: Ἐντῶκε με ὁ δάσκαλος κ' ἐπεκαρδίγα ἀσ' σὰ γράμματα Τραπ. 2) Ἐπὶ γέλωτος, ἐκθνήσκω, ξεκαρδίζομαι Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.): Ἐπεκαρδίγαμε ἀσ' σὰ γέλα Τραπ.

ἀποκάρδισμα τό, Πόντ. (Σάντ. Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαρδίζω.

Ἀποθάρινσις.

ἀποκάρδω μαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαρδώνω.

Ἐλλειψις προθυμίας πρὸς ἔργον τι.

ἀποκαρδώνω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. καρδιά.

Ἀποκαρδίζω **Α1β**, ὁ ἰδ.

***ἀποκάρπι** τό, ἀπουκάρπ' Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. καρπός.

Κατὰ πληθ., οἱ περιλειπόμενοι ἐκ τῶν συγκομιζομένων καρπῶν.

ἀποκαρπίτης ὁ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ, τοῦ οὐς. καρπός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης.

Ὁ τελευταῖος ἀναπτυχθεὶς ἐπὶ τοῦ κλήματος καρπός, μικρὸς καὶ κακός. Συνών. διγόγι, καμπανάρι, κουδούγι.

ἀποκαρπουτίζω Πόντ. (Κερασ.) ἀποκερπουτίζω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. καρπούττιζω, παρ' ὁ καὶ κερπούττιζω.

Ἀποκαρκατίζω, ὁ ἰδ.

ἀποκαρπούττισμα τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαρπουτίζω.

Ἀποκαρκατίζω μαν, ὁ ἰδ.

ἀποκαρυνδίζω ἀμαρτ. ἵποκαρυνδίζω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. καρύδι.

Ἐξάγω τὸν βάμβακα μετὰ τὴν ὠρίμασιν ἐκ τοῦ καρῦου του.

ἀποκαρύδι μαν τό, ἀμαρτ. ἵποκαρύδι μαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαρυνδίζω.

Ἡ ἐξαγωγή τοῦ βάμβακος μετὰ τὴν ὠρίμασιν ἐκ τοῦ καρῦου του.

ἀποκάρυνδο τό, ἀμαρτ. ἵποκάρυνδο Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. καρύδι.

Τὸ ἀτροφικὸν καρύδιον τῆς βαμβακεῆς.

ἀποκάρφω μαν τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀποκάρφω μαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαρφώνω.

1) Ἀφαίρεσις τῶν ἡλῶν Πόντ. (Τραπ.): Τῇ σανιδί' τ' ἀποκάρφω μαν. Συνών. ξεκάρφω μαν. 2) Ὁ περὶ τὸ τέλος τοῦ καρφώματος χρόνος Πελοπν. (Μάν.): Κοντεύω 'ς τ' ἀποκάρφω μαν τοῦ νταβανιοῦ. Εἶμαι 'πάνον 'ς τ' ἀποκάρφω μαν. Ἀμα ζυγώσης 'ς τ' ἀποκάρφω μαν νὰ μοῦ πῆς.

ἀποκαρφώνω Πελοπν. (Μάν. Οἶν.) Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. καρφώνω.

1) Ἀφαιρῶ τὰ καρφία πράγματος καρφωμένου, ξεκαρφώνω Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.): Ἐπεκάρφωσα τὰ σανιδῶ Ὁφ. Δυνατὰ ντῶσ', ἄλλο μ' ἀποκαρφοῦται (δυνατὰ κτύπα, νὰ μὴ ξεκαρφωθῇ πρὸς) Κοτύωρ. || Ἄσμ.

Καὶ τὸ τραπέζιν τ' ἐπείσαν 'κεῖνο ν' ἀποκαρφοῦται (τ' ἐπείσαν = εἰς τὸ ὅποιον παρεκάθισαν) Πόντ. Συνών. ξεκαρφώνω. 2) Καρφώνω μέχρι τέλους, τελειώνω τὸ κάρφω μαν Πελοπν. (Μάν. Οἶν.) κ.ά.: Καρφώνω καρφώνω καὶ ἀκόμα νὰ τ' ἀποκαρφώσω Μάν.

ἀποκάρωμα τό, Παξ. κ.ά. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,224 καὶ 3,197 ἀπουκάρωμα Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαρφώνω.

1) Ἡ ἐκ διανοητικοῦ καμάτου ἢ ἐξ ὑπερβολικοῦ καύσωνος τάσις πρὸς ὕπνον, ὑπνηλία, νάρκη Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἶν.) Παξ. κ.ά.: Ἀνοιγα μὲ βιὰ τὰ μάτια πολεμῶντας νὰ νικήσω τὸ ἀποκάρωμα τῆς ζέστης ἄγν. τόπ. 2) Ἡ μεταξὺ νυσταγμοῦ καὶ ὕπνου κατάστασις, ἐλαφρότατος ὕπνος Παξ. Συνών. ἀποκαρωμάρα, ἀποκάρωσι. 3) Ἐλλειψις τόλμης, δειλίας, λιποψυχία ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἂν.: Ποιήμ.

Μᾶς ἐπείσε λιποψυχία, πούλλι ξενιτεμένο, καὶ νύχτα καὶ ἀποκάρωμα...

2,224

... τοῦ Βοκογιάννη ὁ ἡσκιος εἶναι βαρὺς, θανατερός, καὶ ὅποιος περάσῃ ἐκεῖθε, σκοτάδι καὶ ἀποκάρωμα...

3,197.

ἀποκαρωμάρα ἡ, Ἡπ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) Κεφαλλ. Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά. ἀπουκαρωμάρα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Λοκρ.) ἀποκαρωμάρα Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν.) ἀπουκαρωμάρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκάρωμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα.

Ἀποκάρωμα 2, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Τί ἀποκαρωμάρα σ' ἔπιασε; Λευκ. Εἶχα νὰ ἀπονκαρουμάρα κι δὲ μπόρῃσα νὰ ντ' κρίνου Λοκρ. Ἀποκορωμάρα μοῦ ῥθε-μ' ἔπιασε Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Μιλὰ δὲν ἔβγαλε, λές καὶ τὸν εἶχε πιάσει μὲν ἀποκορωμάρα Κορινθ.

ἀποκαρώνω Ζάκ. Ἦπ. Θήρ. Θράκ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Οἶν. Τριφυλ.) Προπ. (Κύζ.) κ.ά. — Φωτάκ. Ἀπομνημ. 2,344 ἀπονκαρώνου Θεσσ. (Καρδίτσ. κ.ά.) Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) Στερελλ. (Λοκρ.) ἀποκορώνω Ἦπ. Κέρκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βασαρ. Βούρβουρ. Βυτίν. Γορτυν. Καλάβρυτ. Καλάμ. Καρυὰ Κορινθ. Κλουτσίνοχ. Λακων. Μεσσ. Τρίκκ. κ.ά.) ἀποκαρούχου Τσακων. Μέσ. ἀποκορώνομαι Πελοπν. (Κορινθ.) Μετοχ. ἀποκαρωμένος πολλαχ. ἀποκορωμένος Πελοπν. (Μεσσ. Σιδηρόκαστρον Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ὑποκαρῶ ἢ ἔκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. καρῶνω, περὶ οὗ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,144. Διὰ τὸν τύπ. ἀποκορώνω πβ. σαμάρι-σομάρι ἔνθ' ἄν. 2,280.

Α) Ἐνεργ. 1) Καθιστῶ τινα ἀδρανῆ, ναρκῶ, ζαλίζω Κεφαλλ. Κύθηρ. Πελοπν. (Βυτίν.): Τὸν ἀποκάρωσαν οἱ μυρωδῆες Κύθηρ. Τὸ δυνατὸ κρασὶ ἀποκαρώνει ἄγν. τόπ. β) Ἐπὶ παντὸς εὐώδους, εὐωδιάζω σφόδρα (οἶονεὶ ἀποναρκῶ) Κεφαλλ.: Αὐτὸ τὸ ἄνθος ἀποκαρώνει. 2) Θαμβῶ τινα, καταπλήσσω, ἐκπλήσσω Πελοπν. (Τριφυλ.) 3) Καθιστῶ τινα οἶονεὶ μωρὸν ἢ τυφλόν, κάμνω τινὰ νὰ ἀπατηθῇ Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καρυὰ Κορινθ. Κλουτσίνοχ. Λακων. Τρίκκ. κ.ά.) — Φωτάκ. ἔνθ' ἄν.: «Ὁ ἀγιοπατέρας προσεύχεται εἰς τὸν Θεὸν νὰ ἀποκαρώσῃ τοὺς Τούρκους» Φωτάκ. ἔνθ' ἄν. Σ' ἀποκάρωσε μὴ χαρὰ Ζάκ. Μ' ἀποκάρωσε ὁ Θεὸς Καρυὰ Μ' ἀποκάρωσε ὁ διάβολος Ἀρκαδ. Λακων. Τί μ' ἀποκάρωσε τσαὶ δὲν πῆγα; (γιατί μὲ ἠπάτησες;) Κλουτσίνοχ.

Β) Ἀμτβ. 1) Καταφέρομαι εἰς ὕπνον, κοιμίζομαι Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) κ.ά.: Ἀπονκάρουσι ἀπὸ τοῦ κρύου Μάδυτ. Συνών. ἀγαθὲς 2, βυθίζομαι (ἰδ. βυθίζω), κορώνω. 2) Ἀποκάμνω, ἐκλύομαι Θήρ. β) Ἐπὶ τῆς πυρᾶς, καταπίπτω, μαραίνομαι Θήρ.: Ἀποκαρώνει ἡ φωτιά.

3) Ἀποθνήσκω Κρήτ. Τσακων. Συνών. ἀναπετῶ 5 γ, ἀποκάμνω Α 2, πεθαίνω.

Γ) Μέσ. 1) Καθίσταμαι ἀδρανῆς, χαῦνος, ἀναισθητῶ, ἀποναρκοῦμαι ἔνεκα καμάτου, νόσου ἢ ἄλλης αἰτίας Ζάκ. Ἦπ. Θεσσ. (Καρδίτσ. κ.ά.) Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. κ.ά.) — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,209 καὶ 214 ΚΚρυ-στάλλ. Ἔργα 2,15 ΧΧρηστοβασ. Χρόν. σκλαβ. 81: Ἀποκορώθηκε, τίποτε δὲ μπορεῖ νὰ κάμῃ σήμερα Κορινθ. Ἡ ἄρρουσι' ἄκου, μὰ λίγον λίγον ἐπιοὶ πάλι 'ς τὸν στρῶμα ἀπονκαρουμέν' Θεσσ. Οἱ βρουκουλάκοι τοῦ Σαββάτου εἶνι ἀπονκαρουμέν' κι δὲν ἔχουν τακάτ' Καρδίτσ. Πρὶν βγῇ ἡ χιλιο-βασανισμένη ψυχὴ του γύρισε τ' ἀποκαρωμένα μάτια του καὶ τοῦ εἶπε ΧΧρηστοβασ. ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

... Τ' ἀνθρώπινα κοπάδια
ἀπ' τὸ βαρὺ τὸν κάματο βουβά, ἀποκαρωμένα
μέσ' 'ς τὰ λουλούδια τ' Ἀπριλίου μανρολογοῦν, πληγιάζουν
ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. 209

... Σκοτίδισε τὸ φῶς του | κι ἀποκαρώθηκε ὁ φτωχός...
αὐτόθ. 214

Ἀπόξω ἀπ' τὰ ὀργώματα γυροῦνε οἱ ζευγολάτες
ἡλιοκαμένοι, ξέκοποι, βουβοί, ἀποκαρωμένοι
ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. 2) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ καρώσεως,
ἐλαφροῦ ὕπνου Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.): Μοῦ 'κάστηκε σὰν ν' ἀποκα-

ρώθηκα λίγο, μὰ δὲ μπορῶ νὰ πῶ πῶς κοιμήθηκα (μοῦ 'κάστηκε =μοῦ φάνηκε) Ἀργυρᾶδ. 3) Θαμβοῦμαι, καταπλήσσομαι, μένω ἐνεὸς Πελοπν. (Οἶν. Τριφυλ.) Προπ. (Κύζ.) 4) Πάσχω νοθρότητα σκέψεως, δὲν ἐννοῶ, ἀπομωραίνομαι Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Μεσσ.) κ.ά.: Ἀποκορώθηκα καὶ δὲν τοῦ 'πα τίποτα Ἀρκαδ. Γιὰ δὲς σὰν ἀποκορωμένη κἀνθεταὶ Καλάβρυτ. Σὰν ν' ἀποκορώθηκε, οὔτε νὰ μιλήσῃ δὲ μπόρειε, τὰ 'χασε ὁλότελα Κορινθ. Ἀποκορωμένος νά 'ναι! Ἀρκαδ. Γορτυν. Λακων. Μεσσ. κ.ά. Καὶ ἐπὶ πραγμάτων μετὰ ἐννοίας ἀποτροπιασμοῦ.: Ἀποκορωμένο νὰ εἶναι τὸ κακό! Λακων. Μεσσ. κ.ά.

Μετοχ. οὐσ. 1) Τὸ οὐδ., προσηγορία τοῦ βλαπτικοῦ δαιμονίου σμερδακιοῦ ἢ χαμοδρακιοῦ (ἰδ. ΝΠολίτ. Παραδ. 2,1220). 2) Τὸ θηλ. ἀποκορωμένη, πᾶσα λοιμικὴ νόσος Πελοπν. (Καλάμ.) Συνών. ξωρκισμένη (ἰδ. ξορκίζω).

ἀποκάρωσι ἢ, Κεφαλλ. κ.ά. ἀποκάρωσι Παξ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαρώνω.

Ἀποκάρωμα 2, ὁ ἰδ.

ἀποκαρωσιὰ ἢ, ἀμάρτ. ἀποκορωσιὰ Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαρώνω.

Ἀποχαύνωσις, ἀπομώρανσις: Βούλωσ' το, νιέ! μὰ ἀποκορωσιὰ σου πλεῖ! (ἐπὶ φλυαροῦντος ἢ ἄλλως ἀπρεπῶς λαλοῦντος).

ἀποκασσύστρα ἢ, ἀμάρτ. ἔποκασσύστρα Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ ἀμαρτ. παραγώγου τοῦ ἀρχ. ρ. κασσύω.

Τὸ κάττυμα παλαιοῦ καὶ ἀχρήστου ὑποδήματος καὶ αὐτὸ τὸ ὑπόδημα: Φρ. Ἐν' τέλεια ἔποκασσύστρα (ἐπὶ γυναικὸς παρηκμακνίας).

ἀποκαταγῆς ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀποκαταῆς Ἀνδρ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπίρρ. καταγῆς.

Ἐκ τοῦ ἐδάφους: Τὰ μαζώνει ἀποκαταῆς.

ἀποκαταθαρῶ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. καταθαρῶ.

Ἐχω τὰς ἐλπίδας μου, στηρίζομαι εἰς τινα.

ἀποκατάντῃα ἢ, Ζάκ. ἀποκαταντῃὰ Ἀνδρ. Κάρπ.

ἔποκαταντῃὰ Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κατάντῃα, παρ' ὁ καὶ καταντῃά.

1) Ἡ κατάστασις εἰς τὴν ὁποίαν καταντῇ τις Ἀνδρ. Ζάκ. Κάρπ.: Νὰ 'ὦ τὴν ἀποκαταντῃάν σου! (ἀρά) Κάρπ.

2) Ἀποκατάστασις, γάμος Κάρπ.: Νὰ μὴν ἰδῇ ἔποκαταντῃάν 'ς τὸ ζωτικόν της! (εἰς τὴν ζωὴν της. Ἀρά).

ἀποκατάντισμα τό, Θράκ. (Σηλυβρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαταντίζω, δι' ὁ ἰδ. ἀποκαταντῶ.

Καταστάλαγμα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκαθίδι.

ἀποκαταντῶ Θράκ. (Σηλυβρ.) Ἰων. (Σμύρν.) — ΙΒη-λαρ. Ποίημ. 61 — Λεξ. Αἰν. ἀποκαταντίζω Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. καταντῶ.

1) Φθάνω εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν, καταντῶ Ἰων. (Σμύρν.) — ΙΒηλαρ. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Βάιγ. Αἰν. κ.ά.: Ἀσμ.

Ἄν ἡξευρα τὸ τέλος μου ποῦ θ' ἀποκαταντήσω

Σμύρν. — Ποίημ.

Καὶ σὲ χέρια σκλαβωμένο κυνηγοῦ ἀποκαταντῇαι

ΙΒηλαρ. ἔνθ' ἄν. 2) Κατασταλάζω Θράκ. (Σηλυβρ.): Ἀφ' ὅς τὸ νερὸ ν' ἀποκαταντῇ. Τὸ ἀφίνεις καὶ ἀποκαταντῇ.

